

V tomto díle s námi navštívíte Namibijský town ship a potkáte s námi jeden milý česko-anglický-cestovatelský páreček a to vše v rychlém sledu, abychom dohnali deníčkový několikaměsíční deficit.

22. 9. úterý

Budíme se v severní Namíbii v kempu patřící místní komunitě. Po šesti hodinách spánku, které byly prakticky čtyřmy, protože stovka komárů v autě, nevydává bzučivý zvuk, ale spíš rachotivý.

Dopoledne uklízíme auto. Já pokračuji pátý den v půstu, Terka volá na ambasádu předraženému konzulovi a ptá se ho ještě jednou na cenu, zda se náhodou nespletl, když ofikoš cena je jiná, pořád to Terce vrtá hlavou. Prý má zavolat za deset minut. Ovšem telefon nezvedá za deset, ani za dvacet minut, ale až za dvě hodiny. Prý se o cenách bude bavit jen osobně a né po telefonu. Terkou cloumá vztek, touha po spravedlnosti.(T: zmetek jeden:o))

Odpoledne pokračujeme v úklidu, relaxu a povídáme si o tom, co dělat než dorazí z Čech další balík. Je vedro, praží sluníčko. Po obědě přejíždíme asi sto kilometrů na jiné kempovací místo ve křoví. Po probdělé noci a pěti dnech bez jídla jdu spát, Terka mastí nějakou gamesku a bezúčelně zabíjí čas na PC.(T: na telefonu)

Po probuzení si Terka dělá na ohni věcu, já se rozhoduji, že zítra začnu jíst a nevím, zda je to kuli tomu, že se cítím značně slabý a že nemám dostatek odpočinku, nebo že to je kuli tomu, že dorazíme do našeho oblíbeného bekáče, kde je snídaně zdarma bez limitu a tudíž do té doby můj žaludek musí být dostatečně připravený na pořádný nášup.(T. já si myslím, že hlavně kvůli tomu:o))

Večer nás zahání do auta podivný houf mušek, které všude poletují a pak polomrtvé padají k zemi. Kolem ohně se z nich tvoří vysoký kruh velikostí podobný pneumatice od motorky.
Dnes ujetých kilometrů: 114

23. 9. středa

K snídani mě Terka dělá malou hrstičku strouhané mrkve se strouhaným jablíčkem, sním sotva polovinu, síla a energie se vrací rychle. Terku bolí dost v krku.

Dnešní plán je dojet do lázní s horskými prameny, kde bychom chtěli si užít den příjemného lázeňského relaxu. Pětseti kilometrový úsek byl monotónní, asfaltová silnice, kolem cesty ploty, pastviny, sem tam zeleno, sem tam sucho, sem tam křoví, nic co by stálo za zmínku. Terka se na tomto dobrém rovném úseku po několika měsících opět chopí řízení na 80km a já se díky ní trochu odpočinu. V Tsumebu dokupujeme zeleninu, sýry okukujeme i ve vedlejším krámku potřeby pro kempink. Zaujala nás akce na auto ledničku-mrazničku, co by se akorát vešla na místo našeho chladícího boxu. V něm se nám zkazí zelenina za dva až tři dny a vzhledem k tomu, že nás čeká cesta na západním Africkém pobřeží, kde to s dostupností některých věcí bude horší, hodila by se lednička. Další důvod, proč se rozhodnout pro koupi je ten, že v Čechách stejnou ledničku pořídím za skoro dvojnásobek. V obchodě nám prodavač říká, že mají pobočku i ve Windhoeku, že akce potrvá ještě dva týdny a že jí tam mají na skladě, tudíž si necháme pár dnů na rozmyšlenou.

Po nákupu vsuvce, dojíždíme k pramenům kolem čtvrté hodiny, obrovský areál studených a teplých pramenů s kurty, bazény. Když nám elegantní štíhlý černoch v bílé košili řekl cenu za kempink, vstup do areálu a vstup do horkých pramenů, protočili se nám panenky, opět cena oproti průvodci byla úplně jiná. Když mladík viděl váhání, naše skroomdlévání a naše pomalé odcházení asi se díky našemu

silnému nevábnému aroma slitoval a nabídl nám slevu přesahující 50%. Za odměnu od nás dostal takovej zubící se úsměv, že jsme ho snad i vystrašili.

Večer si jdeme ještě, zaplavat, Terka nakonec do studeného bazénu neskáče. Po výkonu následuje malá večere a pak přichází to, co jsme tři měsíce nezažili. Začíná pršet, jak nevídané, tedy pro nás.

Dnes ujetých kilometrů: 542

24. 9. čtvrtek

Předúsvitové svítání, trochu celozrnného chleba se sýrem a odcházíme do haly s termálním bazénem.

Celý areál, ostatně jako i hala s termálním bazénem, byla vystavěna v sedmdesátých letech minulého století a od té doby se nic, nezměnilo, nevyměnilo, neopravilo, vše bylo jako dobře zachované dobové muzeum. V celém areálu a hotelu pro 500 lidí mohlo být celkem deset lidí, proto jsme byli v bazénku sami. Brouzdali jsme se v 50 stupňů vařící vodě plné minerálů. Ve vodě jsme vydrželi maximálně deset minut, pak následuje odpočinek a pak zase škváření se ve vodě a pořád dokola, takový jiný druh sauny. Odpočinkové pauzy prodlužujeme, užíváme si to a to nám trvá až do čtyřech odpoledne, pak už jsou naše těla zmokvalá a připomínají naložená zvířata v lahvích, co zdobí přírodovědné kabinety. Jdeme k autu si udělat nějaký salátek a udiveně si prohlížíme ruce a nohy a zjišťujeme, že jsou bělejší než dříve, už jsme úplně zapomněli na to, jak bílé naše údy mohou být.

Po zdravém salátku se zapadajícím sluncem odjíždíme z areálu, na místo kde jsme již jednou spali, tedy u „Ježíše“ – pod velkým mostem, s velkým nápisem Jesus. Tam dorážíme za chvíli, na místě se nic nezměnilo, vše je tak jak bylo při naší první nedávné návštěvě, tedy až na gigantický, žlutý, vlnitý, použitý kondom pod nápisem ježíš.

Večerní povídání na téma: jak si začínáme zvykat na tuhle „velkou hru“ kterou žijem, v které žijem, jak přicházíme na to, že si čím dál lépe můžeme přivolávat věci, které opravdu chceme, po kterých toužíme, které nás mají posunout dál. Jak si v téhle velké hře sami určujeme, co prožíváme, koho potkáváme, co vidíme a co prožíváme a že opravdu nic není náhoda. Téma nás drží do pozdních hodin.

Dnes ujetých kilometrů: 36

25. 9. pátek

Dnešní den je vyhlášeným dnem zařizování, shánění a nakupování. Brzy ráno odjíždíme od „ježíše“ směr Windhoek.

Celé dvě hodiny cesty do města diskutujeme o ledničce, zda koupit či ne, výhody nevýhody, nakonec se rozhodujeme, že jí koupíme. Kupujeme i další věcičky co by měly zlepšit náš komfort cestování a co se po skoro roce cestování ukázali jako praktické, nebo že by nám tůůůůůze usnadnili život.

Pak obíhání všech pošt kde může být náš balík, který by tu měl už být, ale balík je nezvěstný. Návštěva strýčka a ubytování se v našem oblíbeném bekáči, strýček nás přemlouval, abychom se ubytovali u něj, ale pak jsme se dohodli na tom, že ho budem o to víc navštěvovat a zůstanem v našem oblíbeném bekáči s neomezenou snídaní zdarma. U strýčka v Nissanu se pídím po brzdové hadičce, abych snad již definitivně vyřešil nebrzdící problém. Na skladě mají hadičku pro jiné auto, naohybal bych si jí dle potřeby, technik mě však chlácholí, že objedná tu správnou, že tu bude příští týden.

Obíhací den, odpočinek, „zabydlování se“.

26.9 sobota

Tento den je vyhlášen jako relaxační, uklízení. Dnes se vydáváme i do města objevit pro našeho strýčka nějaký dárek na rozloučenou, a aby si na své české děti vždy lépe vzpomněl.

27. 9. neděle

Dnešní den nebyl nijak výjimečný, dokud do bekáče nedorazila Češka Monika a Angličan Alan co z Čech jeli podobnou trasu jako my, ale stopem. Setkání je náhodné a o to víc radostné, pár týdnů už jsme si sem tam psali, vyměňovali nějaké info a snažili se přijít nějaké habaďůry. Protože jejich jménem nás „někdo“ žádal na našich stránkách ve vzkazích o nějaké info a posléze přišla ně příliš milá odpověď, po dalším brouzdání jsem narazil na stránky Moniky a Allana a přišel na to, že emailová adresa ze které nám Monika a Allan psali, není tou, co mají na svých stránkách. Tedy po mnohých emailech a posléze po dlouhém povídání jsme si vyjasnili, že oni to nebyli a byl to pravděpodobně někdo, kdo měl důvod se nepředstavit a chtěl nějaké info o nějakých zemích.

Allan nás překvapoval svou češtinou a svou vitalitou a energičností, od nás dostal přezdívku sluníčko (zářil opravdu jako andílek, divím se, že s toho světla co z Allana vyzařuje Moniku nebolí oči (-:)

Skoro celý den si zpřijemňujeme historkami ze stejných zemí, ale dle způsobu cestování jsou někdy zcela opačné nebo jen jiné.

Pokec s přestávkami pokračuje do večera.

28. 9. pondělí

Povídání pokračuje i ráno (doporučuji mrknout na jejich stránky, mají tam opravdu moc pěkné fotky, odkaz přidám do vzkazů, až budu na netu, když na to nezapomenu, nebo ho tam někdo dá za mě!?)

Dnes odjíždí Monika a Sluníčko Allan busem do Cape Town, loučení.

My stále čekáme na balík, jdeme na poštu zeptat se jestli nááhodou nedorazil. DHL balík tu byl za necelé tři dny, klasická pošta stále tři týdny a nic.

29. 9. úterý

Čekání na balík pokračuje, pokračuje i úklid auta a jeho malá přeorganizace, tvorba nějakých vylepšení.

30. 9. středa

Kolem poledního jedeme do Nissanu vyzvednout brzdovou hadičku. Jako poslušné děti jsme strýčkovi připravili do kastrůlku oběd, udělal mu velkou radost. Ně tak nám jeho kolega, brzdová hadička byla

úplně jiná, asi dvakrát to zkoumal v počítači, pak mi řekl, že mám asi upravené auto a že si jí budu muset naohybat. No jsme v Africe, tak se nesmím bát improvizovat.

U strýčka jsme pak seděli asi hodinu, prohlíželi si s ním fotografie a poslouchali jeho rodinný příběh, o chudíčkách jeho prarodičích, co připluli do Namibie, o jeho třech klukách co už vyrostli a rozkutáleli se do světa. Vše prožíval smutně a my ho tolik chtěli rozveselit.

Večer dostáváme email od kamaráda Honzy, poslal nám kontakt na osobu, co nám pomůže s vízem do Angoly, obratem posíláme email.

1. 10. čtvrtek

Plánujeme, co budeme dělat, když nedostaneme vízum do Angoly, Plánujeme co dělat když nepřijde do určitého data balík, tato diskuze přešla v esoterickou diskuzi, která se táhla celým dnem. Témata byla:

- tvoření reality – přestane-li člověk na něčem lpět, tak se to stane.
- Ve chvíli kdy opustíte své materiální statky, jako když dítě odkládá hračky, né že je nepotřebuje, ale že z nich už vyrostlo, když přestanete lpět na hmotných věcech, toužit po nich, sami začnou přicházet

Dokola probíráme tyto dva témata, boříme se do nich hloubš a hloubš, až se nakonec s nimi zcela ztotožňujeme, splýváme s nimi.

2. 10. pátek

Hned ráno jdeme na poštu. Vedoucí místní pošty pan Alco, má zrovna půl hodinovou čajovou přestávku. Na poště Terku přepadá čůrací potřeba, je to silné, tak sobě a tělu ulevuje bez ostychu přímo vedle hlavního vchodu na poštu, nikdo naštěstí nejde, nebo nikoho raději nevidíme.

Procházíme se po okolních obchodech. Po čajové pauze opět jdeme na poštu vedle počůraného rohu. Když nás pan Alco vidí, hned se zubí a říká, že balík už je tady. Jásáme.

Po africku přes deset kilo těžký balík dávám na hlavu a radostně jdeme do kilometr vzdáleného našeho bekáče, radostné poskakování sice nedělá dobře mé hlavě, ale radost přemáhá bolest.

Netrpělivě přicházíme na naši základnu a jako šestileté děti pod vánočním stromkem roztrháváme balík a vrháme se na všechny ty poklady, co skrývá. VÁNOCE V ŘÍJNU! Radost a rozbalování nám zůstává celý den. Nevíme co dřív číst, co dřív pouštět, co si dřív prohlížet, co dřív poslouchat, k čemu dřív vonět, co si dřív užívat, co si dřív vyzkoušet, co dřív ochutnat. Jsme opravdu jako děti a nestydíme se za to a zabírá nám to zbytek dne.

3. 10. sobota

Vlastně nám to zabírá i další den a trvalo by to určitě celý den, kdyby za námi nepřišel Sam a nenabídl nám, že nám ukáže town ship, tedy černošské předměstí Windhoeku.

S ještě lépe vybavenou fotovýbavou(T: to sem mohla mít ale v tom transu jsem si nevzala paměťovou kartu:o) tak jsem vše zachytila jen a pouze do mé paměti) jsme vyrazili do town shipu Katutura, kde žije přes deset tisíc lidí v plechových chýších. Sam nám vysvětloval kolik takový život v town shipu stojí, že každý kdo tu chce mít domek musí platit měsíčně 200kč, že tu je kadibudka pro deset rodin. Navštěvovali jsme s ním jeho známé, jeho spřátelené rodiny, jeho bar, a snažili se do tohoto tepajícího předměstí zapadnout a užít si ho. Chutnali jsme i místní pivo, sledovali sobotní veselí. Snad alespoň trochu s téhle atmosféry bude cítit z fotografií

(díky tomu že je víkend, se všichni vystrojili do parádního oblečení, ale nejen rodičové, ale i jejich ratolesti, některé ratolest však byla tuze stydlivá a i když mě maminka žádala, abych její princezničku vyfotografoval, tak ona sama prostě nechtěla, tak si zakryla oči a „zmizela“ abych jí nemohl vyfotit, a proto sem jí nevyfotil)

(kolem většiny plechových chýší posedával, polehával, či postával hlouček lidí, všichni se smáli, popíjeli místní přes noc vyrobené pivo a užívali si sobotu)

(z reproduktorů se ozývá hlasitá hudba a velké ploché kameny slouží jako malé taneční parkety, aby se na nich střídavě všichni pořádně a dosytosti vyřádili)

(v jednom místním malém baříku, který byl spíše podobný nějaké pionýrské klubovně z roku 86(T: to nedokážu posoudit já byla ještě na houbách:o)), mě nejvíce zaujala jedna hráčka domina, prostě si do baříku vyrazila v natáčkách, jen si představuji česká děvčata, jak bez studu a zábrany, jen tak s natáčkama na hlavě si dou sednout do baru a klábosit s kámoškama či kámošema)

i tadytu maminku jsme navštívili se Samem, aby nám ukázala, jak skromně žije a co je vybavením její domácnosti, ale rozhodně komfort jejího vybavení není přímo úměrné jejímu štěstí, spíše naopak, což ostatně jsme viděli u většiny obyvatelů tohoto town shipu. Podmínky, v kterých žili, byly a jsou pro nás bělochy, Evropany zcela nepřijatelné, či nepřijatelné pro život, ale tito lidé v takových podmínkách již žijí několik desítek generací, po staletí, a sami vidí, že k životu nic nepotřebují, že jsou šťastní a spokojení a nepotřebují se honit za materiálními statky a za stále lepšími a lepšími věcmi.

Po celém odpoledni a nasákávání šťastné atmosféry v town shipu Katutura jsme se opět vrátili na naší základnu

4. a 5. 10.

Čtení nových knih a čekání na další dopis co by nám zajistil vízum do Angoly, o které jsme chtěli požádat ve Windhoeku.

6. 10. úterý

Dopis konečně přišel. Jdeme na Angolskou ambasádu a probíhá něco podobného jako posledně, hodinová rozprava o ničem. Naše složka podkladů pro Angolské vízum je obsáhlejší než účetnictví úspěšného pojišťovacího agenta.

Opět neúspěch, dle plánu jdeme na recepci ambasády a pokoušíme se dostat někam „výš“ v této pětiposchoďové budovy. Dostáváme se až do čtvrtého patra. Ochotné a milé paní vše vysvětlujeme, jak se věci mají a měli a jako mimochodem jí vyprávíme o mafiánských praktikách na konzulátu v severní Namibii. Ochotná paní lítá po kancelářích, shlukuje se víc a více lidí. Nakonec nás prosí, abychom jí celou záležitost předali písemně, že až pak může něco dělat.

Utíkáme na základnu, připravujeme stránkový dopis, kde popisujem to, jak jsme třikrát neúspěšně byli vyhození, jak jsme byli žádáni o trojnásobek ceny na jiném konzulu atd. Dopis v pozdním odpoledni přinášíme oné ochotné paní, která slibuje, že nám zítra zavolá.

7. 10. středa

Paní nevolá

8. 10. čtvrtek

Stále nevolá.

Tak jdeme na ambasádu. Tam nám ochotná paní říká, že nám několikrát volala a fon nám nezvonil. Že prý jsme zapomněli náš dopis podepsat.

Naše trpělivost už se ztrácela, vlastně už včera jsme si řekli, že budeme čekat a bojovat o Angolské vízum maximálně do konce tohoto týdne, když to nedopadne, jedeme do Zambie a odtamtud do DRC kolem Angoly. Víza do Angoly byla drahá, my se DRC už vůbec nebáli (T: já teda ještě trošičku jo, každý večer před spaním jsem otvírala atlas na stránku s mapou DRC a doufala, že se tam objeví něco nového, co mi poví, že ty cesty jsou sjízdné, a nic, pořád cesty stejné:o)), ani cest ani situace, takže nám vlastně o nic nešlo. Spíš už nás nudilo pořád na něco čekat.

Proto se ptám ochotné paní, jak moc nám tento dopis pomůže v tom našem vízu. Paní nám vysvětluje, že oddělení co dává víza nespadá pod konzula a ambasádu jako takovou, že jde o samostatnou a nezávislou jednotku na kterou oni „nemůžou“ ale že o tom ví sám konzul a že proto udělá maximum, aby si na panáčka co vyžaduje trojnásobnou cenu posvítíl a aby postupy a praktiky při dostávání víz měla nějaký řád. Což nás potěšilo. Ale to že by nám to pomohlo k dostání víza dnes či zítra je nereálné. Ochotná paní přikývla. Požádali jsme jí, jestli by nemohla nějaké své kolegyni, která dělá na oddělení víz zavolat a poprosit jí o pomoc. Udělala to pro nás. Šli jsme tedy již po několikáté dolu k okénku, za kterým se vyřizují víza žádat o vízum.

Mimochodem, doufám, že tento náš boj, pomůže všem těm, co budou žádat někdy v budoucnu o víza do Angoly ve Windhoeku, když už jsme tam udělali takový humbuk a psali tolik stížností na všemožná místa. Snad to dalším půjde hladčeji.

Paní za přepážkou nyní byla o poznání přátelštější, opět odbíhala dozadu s jednotlivými papíry. Po půl hodině nám řekla, že nám může udělat pouze tranzitní vízum na pět dnů. Aspoň něco. Sláááva. Dostali jsme „složenkou“ na cca 3000kč, kterou jsme měli zaplatit v bance. Zádrhel pro nás byl, že by vízum mělo být za týden či za dva. Popravdě už jsme neměli náladu další dva týdny čekat na vízum, kor když by mělo být na pět dnů a kor když má být za 3tis Kč. S Terkou se u okénka bavíme, paní je překvapená že nejásáme, a dost zaskočená když jí říkáme, že na vízum na pět dnů, nechceme čekat dva týdny, že vízum nechceme. Asi proto dělala hodně, nebo jí kolegyně z vyššího patra řekla, že píšeme stížnosti, nevím, po poradě s kolegyní řekla, že by nám vízum mohla vystavit za dvě hodiny a že bude mít platnost osm dnů ode dneška, že to nejde vystavit až zítra a od zítra osm dnů, že buď tak, nebo pět dnů za týden.

Byla to šaráda, nakonec souhlasíme s osmy dny, jdeme do banky, oba jsme rozjívěný a rozklepaný (T: trošku jsem si i z toho zmatku poplakala:o)), protože víme, že musíme co nejrychleji uklidit auto, nakoupit, vše připravit, rozloučit se se strýčkem, jet s jedním německým doktorem do nemocnice a udělat pár fotek, protože jsme s ním dělali rozhovor (pro ty které to zajímá, najdete rozhovor na konci tohoto deníčku) a rychle jet abychom do Angoly dorazili co nejdříve. Toho co udělat je opravdu spousta. Celý tento shon a chaos nám připadal jako den našeho odjezdu, nervozita, napětí, shon, mrazení v nohách a podivné pocity plné očekávání z neznámého. Vyráželi jsme na druhou polovinu našeho výletu.

S doktorem jedeme udělat do nemocnice nějaké fotky, pak balíme, nakupujeme, plníme novou namraženou ledničku. Sprchujem se, loučíme se v bekáči a v šest příjíždíme ke strýčkovi domů, abychom se s ním rozloučili, předali mu náš dar. Loučení bylo těžké, láskyplné a neobešlo se bez hromady slz.

Smutní odjíždíme se soumrakem z Windhoeku směr necelých tisíc kilometrů vzdálené hranice s Angolou. Jsme smutní, ale plní očekávání z nových zážitků, z toho co přijde, co zažijeme.

Unavení jdeme na chvíli spát v půl třetí, abychom se vzbudili za dvě hodiny a pokračovali v jízdě.

Dnes ujetých kilometrů: 370

Interview Heindrick Wubbel

Windhoek, 7th October 2009

Bydlíme v jednom winhoedském hotýlku, nejde si nevšimnout, že každé druhé ráno, když mi jdeme plný elánu k snídani, přichází do hotelu mladý štíhlý mladík, pokaždé bledý jako stěna s třesem v ruce který je znatelný i na několik metrů. Naše ego ho hned zařadilo mezi konzumenty drog, nicméně jsme věděli že ego nemá nikdy pravdu, tak jsme nejprve jeho život "pozorovali" z dálky a pak se s ním seznámili.

Heindrick Wubbel se narodil se v německu, vystudoval medicinu rovněž v německu a ve studiu mediciny pokračoval v Jihoafrické republice. My jsme ho potkali v Namibii ve Winhoeku kde pracuje jako doktor ve státní nemocnici vedle town shipu Katutura.

Jak se to semlelo že jsi v Namibii?

Nejprve jsem pracoval v Jihoafrické republice, ale je tam velice složité získat pracovní víza, tak jsem byl nucen opustit zaměstnání v univerzitní nemocnici Goot Shuur v Kapském městě a přestěhoval jsem se do Namibie s plánem že se do dvou měsíců přemístím do Angoly. Ovšem za pět týdnů intenzivního vyřizování se mě nepodařilo získat do Angoly pracovní víza. Pak jsem uvažoval o práci v DRC, ale v tu dobu (prosinec 2008) byla hranice uzavřená díky viru Emboly. Tak jsem zůstal v Namibii a našel si tu práci.

Proč pracuješ zrovna v Namibii?

Protože v Namibii je zapotřebí doktorů. V zemi není žádná lékařská univerzita, takže kdo chce studovat medicinu, musí cestovat do zahraničí. Vybavenost nemocnic a platy doktorů, začínají v sousední jihoafrické republice být vyšší než v Namibii a léčba je zaměřena na to co opravdu pacienti potřebují, proto mnoho nových doktorů z Namibie, po studiu rovnou zůstává v Jihoafrické republice, nebo následně odchází z namibijských nemocnic.

Jak dlouho pracuješ v Namibii?

Pracuji v Namibii jako doktor 10 měsíců.

Co dle tebe nejvíce potřebuje namibijské zdravotnictví?

Namibijské zdravotnictví především potřebuje více odborných zaměstnanců (doktorů a sester) kteří si vážící své práce.

Jak vypadá tvůj normální pracovní den?

Pracuji v Katutura Státní nemocnici, která je ekvivalentem evropské pohotovosti. Mým úkolem je pacienta stabilizovat. Nejčastější zranění jsou zapříčiněna bodnou zbraní, pak autonehody, někdy poranění střelnou zbraní, ještě méně často hadím či pavoučím kousnutím.

Jaká je nejčastější příčina smrti tvých pacientů?

Nejčastější příčina smrti je následkem bodnutí

Kolik je v nemocnici lůžek?

V nemocnici je 821 lůžek

No, co na to říct, hrůza. A tvůj nejhorší pracovní den?

Můj nejhorší den na pohotovosti byl, když jsem za svou osmy hodinovou směnu musel ošetřit 78 pacientů poraněných bodnou zbraní, 5 postřelených a 5 pacientů s proraženou lebkou. Tento zážitek z nemocnice kde nyní pracuji je srovnatelný se zážitkem z Jihoafr. rep. z nemocnice Kayelitsha (což znamená v jazyce Xhosa- tam kde už slunce nesvíti), když jsme s kolegou za osm hodin ošetřili 125 pacientů poraněných střelnou zbraní, 87 pacientů bodnou zbraní, pak několik proražených lebek, několik úrazů z autohavarii.... Hotova jatka

Tak teď mě teda došlo proč tě vidím po každé noční bledého, rozklepaného, jakobys měl každou minutou zkonat. Raději změním téma. Co se ti na Namibii nejvíce líbí?

Divočina, odlehlá a neobydlená místa, pustina.

Jací jsou dle tebe lidé v Namibii?

Na jednu stranu jsou lidé velmi vstřícní, šťastní, úžasní a starostliví, ale na druhou stranu v townshipech, často lidé opravdu stratili svoje naděje a násilí je čím dál tím větší každým dnem.

Jaké jsou tvé plány do budoucna?

Před dvěma měsíci jsem otevřel NGO (nezisková letecká lékařská pomoc) a moje plány jsou otevřít 6 klinik po celé Namibii a každý den létat do odlehlých oblastí, kde není žádná možnost zdravotní péče a poskytovat pacientům patřičné ošetření. Nyní veškeré své úsilí mimo práci směřuji k schánění sponzorů, či organizací, kteří by společně semnou tento projekt realizovali. Dalším mým přáním je jet zpět do Jihoafrické republiky a tam dostudovat mou specializaci v trauma chirurgii

Co je pro tebe největším zlem, největší nespravedlností na světě?

Když se musíš bezmocně koukat na umírajícího člověka, kterému nemůžeš pomoci, protože nemáš k dispozici standartní nemocniční vybavení. Pro mě je to nepochopitelné, proč stát neinvestuje peníze do vybavení, do základních zdravotnických pomůcek, tím by se určitě snížila úmrtnost v naší nemocnici minimálně na polovinu. Stát má jiné investiční záměry a priority, ale to sám víš, taky už si v Africe nějaký pátek.

Myslíš že jsou afričané šťastní?

Afričané mi připadají šťastnější a spokojenější než evropané. Afričané touží jen po věcech které opravdu potřebují pro život. V Evropě většina lidí touží po majetku, který vlastně ani nepotřebují a když ho mají, chtějí další a další a šťastnými nikdy nejsou, stále se za něčím honí, něco si dokazují. Dle mě by afričané měli jezdit do Evropy a učit lidi jak být šťastní, místo toho evropané jezdí do Afriky a učí lidi jak žít, jak pracovat, jak se udělat nešťastným a závislým na majetku.

Jaký je tvůj největší životní sen?

Já životní sen nemám, já ho raději žiju.

Dobrá tak jinak, copotřebuješ pro lepší život?

Pro svůj šťastnější život bych potřeboval více sponzorů, či mecenášů, abych mohl realizovat své plány. Mohla by se rovněž v mém životě vyskytnout nějaká žena, která by semnou mohla a chtěla sdílet a realizovat mou vášeň.

Díky za tvůj čas a přeji ti hodně síly k plnění tvých plánů.

Díky, já vám na oplátku přeji aby jsme v pořádku dojeli zpět domů.

